

FLAVIA DE LUCE REJTÉLYEI

A titokzatos bábjátékos

Alan Bradley

Dream
válogatás

Flavia de Luce, a veszélyesen intelligens tizenegy éves lány szenvedélye a kémia. Zsenialitását gyilkosságok megoldására használja Bishop's Lacy-ben. Hű társa a nyomozásban Gladys, a kerékpárja. Elszántságát pedig csak gonosz nővéreinek mesterkedése múlja felül.

Most ismét egy rejtélyes bűntény megoldásán fáradozik: a tehetséges bábos, Rupert Porson halálának ügyét próbálja felgöngyölíteni, akit áramütés ért a színpalak mögött. Csupán véletlen vagy kegyetlen gyilkosság? De ki tenne ilyet, és miért? Vajon az örült nő volt, aki az erdőben él? Vagy Porson bájos, de kiszámíthatatlan asszisztense, Nialla?

A rendőrség a sötétben tapogatózik, de Flavia rájön, hogy valaki megbabrálta az elektromos rendszert a színpadon. A lány nyomozás közben egy másik rejtélyes halálesetet is felderít.

És ahogy Flavia követi a nyomokat, az események szépen lassan a helyükre kerülnek, és a lány hamarosan szembe találja magát a bábmester gyilkosával...

Alan Bradley Kanadában született, 1938-ban, édesanyja egyedül nevelte őt és két nővérét. Gyermekkorában sokat volt beteg, így az ágyhoz kötött állapot volt az oka, hogy a könyvek szerelmese lett. Középiskolás korában rossz tanuló volt, de az olvasás továbbra is menedéket jelentett számára. Gyakran olvasott a szabadban, mert úgy érezte, megfullad a szoba fogságában.

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.flaviadeluce.com

www.dreamvalogatas.hu

Dream
válogatás

„Flavia de Luce éles elméjű, tetterre kész és kíváncsi... az utóbbi évek irodalmának egyik legmegkapóbb karaktere.”

USA Today

„Elragadó, különös, gonosz és szellemes. Az igazi és tökéletes nyomozó.”

People

„Bradley minden elemet felhasznál, ami egy jó krimiben kötelező, és úgy teszi a történetet felejthetetlenné, hogy ezeket összekuszálja és visszájára fordítja.”

Entertainment Weekly

„A Flavia de Luce könyvek felfedezése több, mint öröm – ez egy tiszta gyönyörűség.”

Winston-Salem Journal

„Groteszkül vicces és kedvesen magával ragadó.”

The Times-Picayune

FLAVIA DE LUCE REJTÉLYEI

A titokzatos bábjátékos

— részlet —

1.

Holtan feküdtem a templomkertben. Egy óra telhetett el azóta, hogy a gyászolók kimondták az utolsó búcsúszavakat. Tizenkettőkor, mikor máskülönben ebédhez ültünk volna, indult el a menet Buckshaw-ból, fényezett rózsafa koporsómat kihozták a nappaliból, lassan vitték le a széles lépcsőn, ki a kocsifelhajtóra. Szívszakasztó könnyedséggel csúsztották be a várakozó halottaskocsiba, összelapítva az egyik gyászoló falusi apró vadvirágkoszorúját.

Hosszú gesztenyefasoron hajtottunk el a Malford kapuig, az ágaskodó griffek elfordították rólunk a tekintetüket: hogy szomorúságból vagy apátiából tesznek így, nem tudtam volna megmondani.

Dogger, apám ezermestere, kimért léptekkel gyalogolt a lassú halottaskocsi mellett, a fejét lehajtotta, kezét gyengéden a koporsófedélre fektette, mintha óvni akarna valamitől, amit csak ő láthat. A kapuban aztán az egyik néma koporsóvivő jelekkel értésére adta, üljön be az egyik bérelt autóba.

Így vittek át Bishop's Lacey faluba, komoran haladtak a zöld lombok alatt, poros sövények mellett, ugyanott, ahol nap mint nap végigbringáztam, amikor még éltem.

A Szent Tánkréd kertjének sírhalmaihoz érve gyengéden leemeltek a halottaskocsiról, és csigatempóban vonultak velem a hársak alatt. Aztán egy pillanatra letettek a frissen nyírt fűbe.

Ezt követte a szertartás a tátongó sírnál, a lelkész hangjában igazi fájdalom lüktetett, mikor kimondta az ilyenkor szokásos szavakat.

Először hallgattam meg ilyen szempontból a szertartás szövegét. Előző évben apámmal elmentünk az öreg Dean, a falusi zöldséges temetésére. A sírja csak néhány méterre esett attól a helytől, ahová most engem letettek. Már besüppedt, a fűben téglalap alakú mélyedés jelezte, hogy gyakran gyűlik ott össze az esővíz.

Legidősebb nővérem, Ophélia szerint azért süppedt be, mert az öreg már föltámadt, a teste eltávozott, míg Daphne, a másik nővérem azt állította, lejjebb zuhant egy régebbi sírba, melynek lakója már elporladt.

A lenti csontlevesre gondoltam, melynek hamarosan én is újabb hozzávalója leszek.

Flavia Sabina de Luce, 1939–1950, vésik majd a sírkövemre, a szerény és ízléses zöld márványra, mely nem hagy helyet hamis érzelmeknek.

Kár. Ha kicsit tovább élek, szóltam volna nekik, hogy forduljanak Wordsworth-höz:

*„Lány, akit senki nem dicsért
És kevés szeretett.”*

Ha ez nem tetszik, ajánlhattam volna másodiknak:

*„Az igaz szív bánatos
Neki jobban fáj a rossz.”*

Csak Feely, aki zongorán játszott és énekelt, ismert volna rá, hogy a sorok Thomas Campion *Harmadik Dalgyűjteményé-*

ből valók, őt pedig a büntudattal vegyes bánat akadályozta volna abban, hogy szót ejtsen erről bárkinek.

Gondolataimat a lelkész hangja szakította félbe.

...földet a földnek, hamut a hamunak, port a pornak, bízván az utolsó napon eljövendő általános feltámadásban és a túlvilági örök életben, a mi Urunk, Jézus Krisztus által...

És akkor váratlanul hazament mindenki, engem meg ott hagytak a férgeknek.

Hát ennyi: szegény Flavia számára itt az út vége.

Mostanra a család már Buckshaw-ban gyülekezik a nagy ebédlőasztal körül: apám a szokásos dermesztő csendbe burkolózik, Daffy és Feely egymást ölelik ernyedten, könnyáztatta arcával, Mullet asszony, a szakácsnőnk pedig sült húst hoz be egy tálon.

Emlékszem, Daffy mit mesélt egyszer, mikor éppen az *Odüsszeiát* falta, a sült hús az ókori Görögországban tipikus temetkezési étel volt, mire én azt feleltem, Mullet asszony főzési szokásait tekintve az elmúlt két és fél ezer évben sem változott semmi.

Most, hogy meghaltam, gondoltam, előjöhethetne valami jótékonyabb megoldással.

Dogger persze vigasztalhatatlan. A drága jó öreg Dogger, komornyik és sofőr, inas, kertész és intéző. Szegény gránátsújtotta lélek, képességei úgy változtak, mint Severnnél az árhullám. Egyik nap megmentette az életemet, másnapra elfelejtette. Nagyon fog hiányozni.

Ahogy a laboratóriumom is. A Buckshaw elhagyatott szárnyában töltött, aranyfénnel bevont órákra gondoltam, az áldott magányra, lombikokra és csőrös edényekre, a vidáman bugyogó kémcsövekre. És arra, hogy soha többé nem láthatom egyiket sem. A gondolat már-már meghaladta az erőmet.

Hallgattam az ébredő szelet, ahogy a felettem hajladozó tiszafaággal sugdolózik. Hűvösödött és lassan sötétedett is a Szent Tankréd elhagyatott tornyának árnyékában.

Szegény Flavia! Szegény kővé dermedt, halott Flavia!

Mostanra Daffy és Feely már azt kívánják, bár ne viselkedtek volna olyan rohadtul a kishúgukkal, rövid földi életének mind-össze tizenegy évében.

Erre a gondolatra már könny csordult le az arcomon.

Vajon Harriet várja már, hogy a mennyországban köszönthessen?

Harriet az anyám, aki egy évvel a születésem után halt meg egy hegymászóbalesetben. Vajon megismer tíz év után? És ugyanabban a hegymászóruhában lesz, amiben meghalt, vagy lecserélte már egy fehér köntösre?

Egyet biztosan tudtam: amit visel majd, az elegáns lesz. Szárnycsattogást hallottam, a kőfalak verte visszhangot ijesztőre erősítette a sok hatalmas festett üvegablak, és a megdőlt sírkövek, melyek bekerítettek. Megdermedtem.

Talán egy angyal – vagy egyenesen egy arkangyal – jön el, hogy Flavia értékes lelkét a paradicsomba vigye? Ha csak résnyire nyitnám a szemem, homályosan ugyan, de látnék a szempilláimon át.

Nem volt szerencsém: csak a templomban oly gyakori tolvaj csókák egyike volt az, társai a toronyban fészkeltek, mióta az utolsó kőműves a tizenharmadik században összecsomagolta a szerszámaikat és távozott.

Az idióta madár esetenül ereszkedett le egy, a mennyboltra mutató márványujjra, és félrehajtott fejjel hűvösen méregetett az-zal a mulatságos, szénfekete gombszemével.

A csókák sosem tanulnak. Akárhányszor adtam elő ugyanazt a trükköt, előbb-utóbb mindig csapkodva leereszkedtek egy kis vizsgálódásra a toronyból. Egy csóka őskőkorszaki agyában,

a temetőben vízszintesen elhelyezkedő test csak egyet jelenthet: ennivalót.

Mint már korábban vagy egy tucatszor, talpra szökkentem, és elhajítottam az ujjaim között szorongatott követ. Persze mellément, ahogy általában.

Megvető cserrentéssel hussant el a madár, és eltűnt a folyó irányában, a torony mögött.

Most, hogy fölálltam, rájöttem, milyen éhes vagyok. Hát persze! Hiszen reggeli óta semmit sem ettem. Egy pillanatra még azt is elgondoltam, a parókia konyháján nem talállok-e egy kevés maradék lekváros piskótát vagy más süteményt. A Szent Tankréd hölgykülönítménye már előző este összegyűlt, tehát volt esély.

A térdig érő fűben gázolva szuszogást hallottam, egy pillanatra azt hittem, a szemtelen csóka tért vissza, az utolsó szó jogán.

Megálltam, hogy hallgatózzak.

Semmi.

Akkor újra hallottam.

Néha átoknak, néha áldásnak tartom, hogy Harriet éles fülét örököltém, Feelynek szívesen mesélem el néha, hogy olyasmit is meghallok, amitől az ember minden szőre égnek áll. A hang, amire különösen érzékeny vagyok, a sírás.

A temető északnyugati csücskéből jött a hang, a fészker felől, ahol a sírásó tartotta a szerszámain. Lassan, lábujjhegyen óvakodtam előre, a hang egyre erősebb lett. Valaki jó régimódián sírt, legfőljebb életre rázni lehetett volna.

A természet egyszerű törvénye, hogy míg egy férfi rá sem hederít egy síró nőre, mintha szemükön ellenző, a fülükben homok lenne, a nő azonnal a társa segítségére siet.

Kilestem egy fekete márványoszlop mögül, és ott hevert, teljes hosszában, arccal egy mészkeő sírkövön, vörös hajának vérpatakjai

tekergöztek a megviselt sírkőfelíraton. Ha az elegánsan kezében tartott cigarettával nem számolok, lehetett volna preraffaelita festmény is, mondjuk Burne-Jones. Szinte ellenemre volt, hogy rátörjek.

– Helló! – kérdeztem. – Jól vagy?

A természet másik egyszerű törvénye, hogy az ember mindig valami ehhez hasonló ostoba megjegyzéssel kezd el egy beszélgetést. Abban a pillanatban megbántam, amikor kiejtettem.

– Uh! Hát hogyan, remekül vagyok – sírta, talpra szökkent, és a szemét törölgette. – Miért törtél rám ilyen váratlanul? Egyáltalán, ki vagy te?

Fejének egyetlen rántásával hátravetette a haját, és előrebökte az állát. Kiálló pofacsontját egy némafilmsztár drámaian szív alakú arca keretezte, és abból, ahogy a fogát elővillantotta, láttam, hogy fél.

– Flavia – mondtam –, a nevem Flavia. Itt lakom a közeli Buckshaw-ban.

Mutattam az ujjammal.

Még mindig úgy ült ott mint aki rémálmot lát.

– Sajnálom – mondtam. – Nem akartalak megijeszteni.

Teljes hosszában kihúzta magát, nem lehetett sokkal több százhatvan centinél, és tett egy lépést felém, mintha csak a Huntley és Palmers-féle kekszesdobozon ábrázolt Botticelli Vénusz eggyel forrófejűbb változata lenne.

Nem rettentem vissza, a ruhájára bámultam. Krémszínű kartonruha volt, fűzős derekú, lobogó szoknyás. Rajta tengernyi apró virág, vörös, sárga, kék, a pipacs ragyogó színe, a szoknya szegélyére viszont félig rászáradt a sár.

– Mi a baj? – kérdezte, és mesterkélt mozdulattal szívott bele a cigarettába. – Még sosem láttál híres embert?

Híres embert? Fogalmam sem volt róla, ki lehet. Majdnem elmondtam neki, hogy híres embert már láttam, mégpedig Winston Churchillt. Apám mutatta egy londoni taxiból. Churchill a Savoy előtt állt, két hüvelykujját a mellényzsebébe akasztva, és egy sárga esőkabátos emberrel beszélt.

– Jó öreg Winnie – dörögte apa, inkább csak magának.

– Mi értelme az egésznek? – kérdezte a nő. – Átkozott hely... átkozott emberek... átkozott autók. – És sírt megint.

Hát jó – gondoltam. Valójában ennél többet gondoltam, de mivel éppen jobb ember akarok lenni...

Előrehajoltam, hogy jobban lássam, hulló könnyei kölcsönhatásba lépnek-e a sírkő porózus felszínével. A könnyek alkotóeleme nagyrészt víz, nátrium-klorid, mangán, kálium, a mészke pedig mészpát, ami sósavban oldódik – de csak magas hőmérsékleten.

Hacsak tehát a Szent Tankréd hőmérséklete meg nem emelkedett néhány száz fokkal az utóbbi időben, érdekes kémiai folyamatra hiába számítok.

Megfordultam, és arrébb ballagtam.

– Flavia...

Hátranéztem. A kezét nyújtotta felém.

– Sajnálom – mondta. – Az lehet az oka, hogy mindenestől átkozott egy napom volt.

Megtorpantam, aztán lassan, fáradtan visszaballagtam, ő pedig a kézfejével megtörölte a szemét.

– Kezdjük azzal, hogy Rupert is gonosz kedvében volt, már azelőtt, hogy reggel elindultunk volna Stoaatmoorból. Bevallom, veszekedtünk, aztán az átkozott furgon is lerobbant, ezzel betelt a pohár. Ő elment szerelőért, én pedig, nos... én itt vagyok.

– Szép a hajad – mondtam.

– Marharépa! Így hívtak, mikor annyi időm lehettem, mint te. Marharépa! Gondold el!

– Annak nem is ilyen a színe – feleltem. – Ki az a Rupert?

– Ki az a Rupert? – kérdezte. – Te viccelsz, ugye?

Arra fordultam, amerre az ujjával mutatott: a temető egyik sarkánál, a közben egy ütött-kopott Austin 8-as parkolt. Az oldalon látványos aranybetűkkel a ráakódó sárrétegen át is olvasható volt: **PORSON BÁBSZÍNHÁZA.**

– Rupert Porsont mindenki ismeri – mondta. – Rupert Porson a *Varázskirályság*ban. Nem láttad a tévében?

Tévé? *Varázskirályság*?

– Buckshaw-ban nincs tévé – feleltem. – Apa szerint túl mocskos találmány.

– Apád szokatlanul bölcs ember – mondta. – Apád kétségtelesenül...

Laza lánc fémes csörgése szakította félbe, a lelkész tűnt fel imbolyogva a templom sarkánál. Leszállt a rozszant kerékpárról, és egy útba eső sírkőnek támasztotta. Míg felénk tartott, az járt a fejében, Denwyn Richardson kanonok nem az a tipikus vidéki lelkészfigura. Nagydaráb, derék ember, nyers modorral, egy kis tetoválás, és simán nézhette volna bárki hajóskapitánynak a brit birodalom valamelyik istenverte előőrsén egyik napszitta kikötőből a másikba vándorló gőzösön.

Fekete lelkészruháján krétaporszerű foltok és csíkok, mintha nem is biciklin, hanem aratógépen közlekedne.

– A fenébe! – állapította meg, amikor észrevett. – Elveszett a nadrágomból a csíptető, és foszlányosra szakadt a mandzsettám – aztán, ahogy ruháját porolgatva felénk közeledett: – Cynthia nem fog örülni.

A nő szeme kerekre tágult, gyors pillantást küldött felém.

– Nemrégiben tűvel karcolta bele a névbetűimet minden holmimba – folytatta a kanonok –, de ettől még ugyanúgy elhagyom őket. Múlt héten a parókia hírlevelének sokszorosított példányait, előtte a sekrestye réz ajtógombját. Tényleg őrzítő.

– Helló, Flavia – üdvözölt –, mindig örömmel látlak itt.

– Ez itt a lelkészünk, Richardson kanonok – mondtam a vörös hajú nőnek. – Talán segíthet.

– Denwyn – mutatkozott be a lelkész, és kezét nyújtotta az idegennek. – A háború óta nem adunk sokat a külsőségekre.

A nő két vagy három ujját a férfi tenyeréhez érintette, de nem válaszolt. Ahogy a keze mozdult, felcsúszott a rövid ruhaujj, és csúnya zöldes-lilás zúzódást fedett fel a karján. A baljával sietősen eltakarta, és visszarángatta rá a ruhát.

– Miben állhatok rendelkezésére? – kérdezte a lelkész, a furgon felé mutatva. – A mi kis idilli állóvizünket ritkán kavarja fel ilyen fenséges színházi emberek megjelenése.

A lány sután elmosolyodott. – A furgonunk lerobbant, vagy valami ilyesmi. A karburátorral történhetett valami. Ha elektromikus hiba lenne, Rupert egy perc alatt megoldaná, de tartok tőle, hogy az üzemanyag-ellátással van valami.

– Ó, istenem! – felelte a lelkész. – Biztos vagyok benne, hogy Bert Archer, a szerelőnk, megjavítja. Felhívom, ha szeretné.

– Nem, dehogy! – felelte a nő talán túlon túl gyorsan. – Nem szeretnénk ezzel terhelni. Rupert már kiment a főutcára, és nyilván talált valakit.

– Akkor vissza is jött volna – felelte a lelkész. – Hadd hívjam föl Bertet. Gyakran hazasurran egy kis szunyókálásra ilyenkor délután. Tudja, már nem mai gyerek, egyikünk sem az már. Mégis, a kedvenc mondásom, ha autómotorokról van szó, még ha szelídekről is, sosem árt egy kis egyházi áldás.

– Ó, nem. Nem szeretnénk fárasztani. Biztosan megoldódik.

– Ugyan, kérem! – felelte a lelkész, és máris teljes sebességgel megindult a sírkövek között a parókia felé. – Nem okoz gondot. Egy perc, és itt vagyok.

– Lelkész úr! – szólt utána a nő. – Kérem!

A lelkész megtorpant, és kelletlenül visszafordult.

– Tudja, nekünk... mi...

– Értem. A pénzről van szó – mondta a lelkész.

A lány szomorúan bólintott, lehajtotta a fejét, a vörös hajzuhatag takarta az arcát.

– Biztos vagyok benne, hogy találunk megoldást – felelte a lelkész. – Nos, már itt is van a férje. – Furcsa járású, aránytalanul nagyfejű kisember közelgett botladozva a sírok között, jobb lába suta félkört írt le minden lépésnél. Hamarosan láttam, hogy a láb-íkrájához súlyos vas járógépet rögzítettek.

Nehéz lett volna pontosan megmondani a korát, de negyvenes éveiben járhatott.

Kis termete ellenére domborodó mellkasán, erős felkarján szétrepedni látszott a kretonszövet zakó. A nadrág viszont hasztalanul lógott, csapkodott a pipaszárnyi láb körül, nagy fejével leginkább egy hatalmas polipra emlékeztetett, mely különböző nagyságú csápjai segítségével imbolyog a templomkertben.

Dülöngélve megállt, és tiszteletteljesen emelte meg lapos és simlis autóssapkáját, alóla kócos fakószőke haj tűnt elő, mely pontosan illett van dyke-os kecskeszakállához.

– Felteszem, Rupert Porsonhoz van szerencsém – mondta a lelkész, és viharos lelkesedéssel rázta meg az újonnan jött kezét. – Denwyn Richardson vagyok, ez pedig itt ifjú barátom, Flavia de Luce.

Porson felém biccentett, aztán szinte láthatatlanul gyors, sötét pillantást vetett a nőre, és csak aztán ragyogtatott fel egy széles mosolyt az arcán.

– Ha jól értem, a motorral van baj – folytatta a lelkész. – Boszszantó. Mégis, ha elhozta hozzánk a *Varázskirályság* megalkotóját, ez csak az ősi mondást igazolja, nemde?

Azt persze, nem mondta meg, melyik mondásra gondol, és senkit nem izgatott annyira, hogy rákérdezzen.

– Éppen most akartam említeni a kedves feleségének – mondta a lelkész –, micsoda megtiszteltetés lenne, ha a parókián rögtönöznének egy előadást, miközben a furgont javítják. Persze sejtem, hogy nagyon sok a dolguk, de csak hanyagsággal vádolhatnám magam, ha meg se próbálnám felkérni önöket a helybéli gyerekek – és igen, a felnőttek nevében! Néhanapján nagyon jól tesszük, ha megengedjük a gyerekeknek, hogy kifosszák a perseyüket egy nemes kulturális cél érdekében, nemde?

– Nos, lelkész úr – szólalt meg Porson apró természetéhez képest túl nagy, túl öblös, túl negédes, mézédés hangon –, az időbeosztásunk nagyon szoros. Fárasztó turné után Londonban van dolgunk...

– Értem – felelte a lelkész.

– Mindazonáltal – tette hozzá Porson, és drámai mozdulattal emelte föl a mutatóujját –, semmi nem okozhat nagyobb örömet, minthogy énekeljünk a vacsoránkért, ha már így alakult. Így van, Nialla? Mint a régi szép napokban.

A nő bólintott, de egy szót sem szólt. A távoli hegyekre bámult.

– Nos, hát akkor – dörgölte össze erélyesen két kezét a lelkész, mintha tüzet csiholna –, akkor megállapodtunk. Jöjjenek velem, és megmutatom a parókiát. A gyülekezeti termünk kicsit kopottas, de még egy kis színpadunk is van, és az akusztika állítólag remek.

Azzal a két férfi el is tűnt a templom hátsó falánál.

A beálló csönd azt jelezte, senkinek sincs mondandója. Aztán a nő megszólalt: – Ugye, véletlenül sincs nálad egy szál cigaretta? Elepedek érte.

Meglehetősen idióta fejrázással feleltem.

– Hm – mondta –, pedig olyan gyerekek látszol, akinél akár lehetne is.

Életemben először nem találtam a szavakat.

– Nem dohányzom – nyögtem ki végül.

– És miért nem? – kérdezte. – Túl fiatal vagy, vagy túl okos?

– Gondoltam, ráérek a jövő héten rászokni – feleltem sután.

– Valahogy eddig nem került rá sor.

Hátravetette a fejét, és nevetett, gyöngyözően, mint egy film-sztár. – Tetszel nekem, Flavia de Luce – mondta végül. – De most előnybe kerültem veled szemben. Én tudom a te nevedet, te nem tudod az enyémet.

– Nialla – feleltem. – Porson úr Niallának szólította.

Komoly arccal nyújtotta a kezét: – Igen, ő valóban így hív. De te szólíthatsz Lúdanyónak.

2.

LÚDANYÓ!

Nem nyűgöznek le a nyegle válaszok, pláne ha másvalaki szájából hangzanak el, és végképp egy hangyányit sem érdekelnek, ha felnőtt mondja őket. Az a tapasztalatom, hogy a játékos könnyedség olyasvalakitől, aki már többet tudhatna, csak álcázása valami lényegesen rosszabbnak.

Ennek ellenére lenyeltem a számban készülődő éles – és édesen gonosz – választ, és megeresztettem egy széles mosolyt.

– Lúdanyó? – kérdeztem kételkedően.

Ő megint könnyekre fakadt, hát örültem, hogy tartottam a szám. Nyilván hamarosan zaftos történet lesz a jutalmam.

Egyébként máris könnyed, ám láthatatlan vonzalmat tapasztaltam kettőnk között. Talán szájalom volt? Vagy félelem? Fogalmam sincs: csak annyit tudtam, hogy valamelyikünk szervezetében egy mélyen beágyazódó vegyi anyag rég elveszett, hiányzó molekulájáért vagy éppen a hatását kioltó ellenszeréért kiáltozott a másik felé.

Gyengéden a vállára tettem a kezemet, és odanyújtottam a zsebkendőmet. Kissé kételkedően vette szemügyre.

– Majdnem tiszta. Azok csak fűfoltok.

Erre aztán kitört. A zsebkendőbe temette az arcát, és a vállá olyan erősen rázkódott, hogy azt hittem, rögvest darabokra hullik.

Hagytam magához térni – egészen zavarba jöttem –, kissé távolabb vándoroltam, hogy szemügyre vegyek egy mohos sírkövet, egy bizonyos Lydia Greenét, aki 1638-ban „tért meg az őseihez” „száz-harmincöt éves korában”.

Egykor zsenge zöld, most viaszfehér, állt a kövön, siratják megmaradt barátai.

Ha Lydia élne még, most négyszáznegyvenhét éves lenne, és olyasvalaki, akit feltétlenül érdemes megismerni.

– Nevetségesnek érzem magam.

Megfordultam, a nő a szemét törölgette, és kissé nyirkosan rám mosolygott.

– Nialla vagyok – nyújtotta a kezét. – Rupert asszisztense.

Ellenérzésemet leküzdve villámgyorsan kezét ráztam vele.

Ahogy gyanítottam, a keze nyirkos és ragacsos volt.

Mihelyt feltűnés nélkül megtehettem, hátradugtam a kezemet, és a szoknyámba töröltem.

– Az asszisztense?

A szó kiszaladt a számon, mire visszaszívtam volna.

– Tudom, a lelkész azt hiszi, Rupert felesége vagyok, de nem. Szó sincs erről!

Akaratlanul is a furgonra néztem, és ő azonnal észrevette a pillantásomat.

– Nos, igen. Együtt utazunk. Rupert és én... hogy is fogalmazam... nagyon kedveljük egymást. De hogy férj és feleség...?

Vajon miféle bolondnak nézett?

Még egy hete sincs, hogy Daffy Feelynek és nekem a Twist Olivérből olvasott fel, és én olyan biztos voltam benne, akár a saját nevemben, hogy ez a nő Porson számára ugyanaz, mint Bill Sikesnak az ő Nancyje. Észre se vette volna, hogy láttam a felkarján a hatalmas véraláfutást?

– Komolyan mondom, élvezet egész Anglián végigzötykölődni Ruperttel. Akárhol járunk, őt mindenhol ismerik. Tegnapelőtt például a selby-i piacon játszottunk, és a postán kiszúrt bennünket egy hölgy virágos kalapban. „Nahát, Rupert Porson! – sikított. – És a királyi postát használja, mint bármely földi halandó!”

Nialla nevetett. – Aztán még könyörgött is az autogramjáért. Tudod, mind ezt csinálják. És ragaszkodott hozzá, hogy azt írja bele: „Misi mókustól, sok szeretettel”. Ha ezt kéri tőle, mindig odarajzol néhány szem mogyorót is. Azt állította, az unokaöcsésének kérte, de én tudtam, hogy nem. Ha az ember sok időt tölt úton, kifejleszt valami különleges érzéket ezekhez a dolgokhoz. És mindig megérzi, mi a helyzet.

Fecsegett. Ha csendben maradok, még egy perc, és megadja a harisnyaméretét.

– A BBC-nél valaki azt mondta Rupertnek, hogy a közönségének huszonhárom százaléka gyermektelen házasszonyokból áll. Ez azért elég sok, nem? Van valami a *Varázskirályságban*, ami kielégíti az ember legbenső menekülőösztönét. Rupertnek pontosan ezekkel a szavakkal mondták: „Kielégíti az ember legbenső menekülőösztönét”. Márpedig mindenki menekülni vágyik, így vagy úgy, nem?

– Mindenki, csak Lúdanyó nem.

Nevetett. – Nem viccből mondtam, hogy Lúdanyó vagyok. Akkor mindenképpen, ha fölveszem hozzá a jelmezemet. Majd meglátod: boszorkánysüveg hullámszó peremmel, ezüstcsat, szürke paróka lecsüngő hajfűrtökkel, puffos ujjú ruha, mely egykor Shipton anyóé is lehetett volna. Tudod, kicsoda ő?

Hogyne tudtam volna. Egy vén szatyor, aki a tizenhatodik században élt, a jövőbe látott, és megjósolta például a Fekete Halált, a nagy londoni tűzvészt, a repülőgép feltalálását, a csatahajókat,

és persze azt is, hogy 1881-ben eljön a világvége. Nostradamushoz hasonlóan ő is szükségét érezte, hogy afféle versezetben írja meg: „Mert tűz és víz tesz majd csodát”, és így tovább. Azt is tudom, hogy ma is szabadon garázdálkodnak emberek, akik szerint látta előre, hogy nehézvizet használnak majd az atombomba gyártásához. Én aztán egy szót sem hiszek az egészből. Szerintem ósdi és süket duma.

– Hallottam már a nevet.

– Nos, nem olyan fontos. Rá hasonlítok, mikor beöltözöm a műsorhoz.

– Remek – mondtam, de nem egészen így gondoltam. Láthatta rajtam, hogy kissé zavarba jöttem.

– Mit keres egy ilyen kedves kislány ezen a rémes helyen? – kérdezte fintorogva, és egyetlen kézmozdulattal az egész temetőt felölelte.

– Gyakran járok ide gondolkodni – feleltem.

Ez láthatólag tetszett neki. Az ajkát biggyesztette, és bosszantó, színpadias hangon folytatta.

– És min gondolkodik Flavia de Luce a bizarr régi temetőben?

– Az egyedüllétről – csattantam fel, anélkül hogy sértegetni akartam volna. Egyszerűen csak megmondtam az igazat.

– Az egyedüllétről – bólintott. Láttam, hogy ellenséges válaszmom nem zavarja. – Az egyedüllétről bizony van mit mondani. De azt mindketten tudjuk, ugye, Flavia, hogy az egyedüllét és a magány két különböző dolog?

Kicsit felderültem. Íme valaki, aki legalább részben végiggondolta ugyanazt, amit én.

– Egészen különböző – feleltem.

Hosszú hallgatás következett.

– Mesélj a csaláodról! – szólalt meg végül halkán Nialla.

– Sok mondanivalóm nincs róluk – kezdtem. – Van két nővérem, Ophélia és Daphne. Tizenhét és tizenhárom évesek. Feely folyton zongorázik, Daffy folyton olvas. Apa bélyeget gyűjt. Minden idejét a bélyegeivel tölti.

– És az édesanyád?

– Meghalt. Egyéves voltam, mikor baleset érte.

– Te jó ég! – mondta. – Valaki mesélt nekem egy zezzugos kastélyról és a lakóiról: a különözredesről és vad indiánként rohangáló lányairól. Ugye nem te vagy az egyik?

És azonnal leolvasta az arcomról a választ.

– Ó, te szegény gyermek! – folytatta. – Sajnálom. Nem akartam...

– Nincs semmi baj – feleltem. – A helyzet ennél általában rosszabb, de nem szeretnék erről beszélni.

Láttam, ahogy a távoli tekintet visszalopózik a szemébe, a felnőtté, aki egy nála fiatalabbal keresi a közös nevezőt.

– De hát... mihez kezdesz itt magaddal? – kérdezte. – Van valami kedvtelésed, hobbid?

– A vegyészet. És albumokat is ragasztok.

– Tényleg? – lelkesedett. – Én is csináltam a te korodban. Cigarettaapír és préselt virágok, árvácska, rezedák, gyűszűvirág és szarkaláb, régi gombok, képeslapok, versek a Nagyi rokkájáról a *Lányok Könyvéből*... de jó is volt!

Az én három vaskos albumom újságkivágásoktól duzzadt, ősrégi folyóiratok és újságok heverték mindenütt a könyvtárban és a nappaliban, később beszívárogtak a használaton kívüli hálószobákba, hogy végül ernyedtek, penészedő kupacokban pihenjenek meg egy borospince sírboltjában, ahová időnként szekéren elszállították őket. Gondosan kivágtam mindent, ami mérgekkel vagy mérgekeverőkkel volt kapcsolatos, míg végül az albumok

majd szét pattantak olyan emberek történetétől, mint Herbert Rowse Armstrong őrnagy, amatőr kertész és ügyvéd, aki arzén-alapú gyomirtóból finoman kikevert kotyvalékkal szabadult meg kedves feleségétől; Thomas Neill Cream, Hawley Harley Crippen és George Chapman (ugye milyen érdekes, mennyi méregkeverő neve kezdődik C-vel?), akik sztrichnin, hioszcin és antimon segítségével egy egész hadseregnyi feleséget és más nőt küldtek a sírba; Mary Ann Cotton (ugye, világos?), aki előbb disznókon kísérletezett, aztán tizenhét embert ölt meg arzénal; a dél-afrikai Daisy de Melker, aki valamilyen okból szenvedélyesen gyilkolta a vízvezeték-szerelőket: előbb férjül vette, majd jó adag sztrichninnel a túlvilágra küldte őket.

– Albumot vezetni a lehető legjobb időtöltés egy fiatal hölgynek – mondta éppen Nialla. – Kifinomult dolog, és alakítja a jellemet.

Hát igen.

– Anyám a kukába dobta az enyémet, mikor megszöktem otthonról – mondta, és kaján nevetésre emlékeztető, kísérteties hangot adott.

– Te megszöktél otthonról?

Engem ez legalább annyira érdekelt, mint a gyűszűvirágja, amiből egy növényi alkaloidát, a digitáliszt (mi, vegyészek inkább úgy ismerjük: $C_{36}H_{56}O_{14}$) vonják ki. Örömmel gondoltam azokra a pillanatokra a laboratóriumban, amikor a konyhakertben szedett gyűszűvirág leveleit kezeltem alkohollal, és néztem a karsú, fényes tűket, amint kristályosodnak, aztán a szép smaragd-zöld oldatot, mely sósavban oldva, víz hozzáadásával keletkezett. A kicsapódó gyanta persze visszanyerhetné eredeti zöld színét egy kevés kénsav hozzáadásával, vagy brómgőzzel világospirosra változna, majd víz hozzáadásával újra smaragd-zöldre. Varázsla-

tos! Miközben persze halálos méreg, azaz jóval izgalmasabb, mint a buta gombok vagy a *Lányok Évkönyve*.

– Mmm – szólalt meg Nialla. – Elfáradtam a mosásban, szárításban, söprésben, portörlésben, hogy hallgassam, amint a szomszédok kidobják a taccsot, belefáradtam, hogy éjjel csak feküdjek az ágyban, és füleljek, mikor hangzik fel a herceg lovának patado-baja a kockakövön.

Elvigyorodtam.

– Rupert persze megváltoztatta. „Gyere el velem Diarbekir kapujába! – mondta. – Gyere Keletre, és hercegnőt csinálok belőled, selymekbe öltöztetlek, káposztafej nagyságú gyémántokat aggatok rád.”

– Megtette?

– Nem. Igazából csak annyit mondott: „Az az átkozott asszisztensem megszökött. Gyere el velem a hétvégére Lyme Regisbe, adok érte egy guinea-t, hat kiadás étkezést, egy zsákot, amiben alhatsz. Megtanítalak a manipuláció művészetére” – mondta, és én elég bolond voltam, hogy azt higgyem, a bábokról beszél.

Mielőtt a részletekről kérdezhettem volna, talpra ugrott, és leporolta a szoknyáját.

– Ha már Rupertről beszélünk – mondta –, jobb, ha beme-gyünk, és utánajárunk, mire mennek a lelkésszel. Ijesztően nagy a csend a parókián. Vagy gondolod, hogy már megölték egymást?

Virágmintás ruhája kecsesen suhogott a sírok között, nem te-hettem mást, minthogy a nyomába szegődtem.

Odabent a vikárius egyedül ácsorgott a terem közepén. Rupert a színpad közepén állt, csípőre tett kézzel. Ha most tapsolták volna vissza az Old Vicben, a világítás akkor sem lehetett volna drámaibb: mintha a Sors rendelte volna így, váratlan napsugár

hatolt át a festett üvegablakon, a terem hátsó felén ért földet, de előbb Rupert fölfelé fordított arcát vonta aranyglóriába. Rupert pózba állt, és bugyogtak belőle Shakespeare szavai:

*„Ha esküszik a nő, hogy hű s igaz,
Hiszek neki, bár tudom, hazudik:
Tartson gyerekeknek, ki nem sejti az
Élet s a világ finom cseleit.*

*Ifjúnak vél – vélem hiún – noha
Tudja, hogy delem mögöttem maradt,
S hiszem, bambán, hogy szent álnok szava:
Így öljük duplán az egy igazat.”*

A plébános igazat mondott, remek volt a terem akusztikája. A viktoriánus építészek úgy képezték ki a fényezett faburkolatot, mint egy kagyló héját, a legkisebb hangot is felerősítette, olyan volt, mint egy Stradivari-hegedű belseje. Rupert meleg, mézédese hangja betöltött mindent, gazdag színei körülfonták a hallgatóságot:

*„Mért nem vallja be, hogy csak ámit engem?
S mért nem mondom én, hogy öreg vagyok?
Ó, áztatni legjobb a szerelemben,
S a vén kedvesnek fáj, hogy éve sok.*

*Ezért hazudik nekem, s én neki,
Vétkünk a hazugságot élvezi.”*

– Nos, jól hall, lelkesz úr?

A varázs azon nyomban megtört. Mintha Laurence Olivier a Hamlet nagymonológjába egyszerre belemondta volna: – Mikrofonpróba... egy, kettő, három...

– Remekül – kiáltott fel a lelkész.

Ami a legjobban meglepett Rupert beszédében, hogy értettem minden szavát. A sorvégi alig észrevehető szünet tette, vagy ahogy hosszú, fehér ujjaival hangsúlyozta a szavak jelentését, értettem mindent. Minden egyes szót.

Mintha ozmózis útján a pórusaimba ivódtak volna, átjártak a keserű szavak, és megértettem az idős férfit, aki nála jóval fiatalabbat szeret.

Niallára pillantottam. A torkára szorította a kezét.

A beálló visszhangos csöndben a lelkész is csak állt, mintha fekete-fehér márványból vésték volna.

Olyasminek lehettem tanúja, amit nem értettünk mindannyian.

– Bravó, bravó!

A lelkész két keze többszörös, visszhangzó tapsban csattant össze. – Bravó! A százharmincnyolcadik szonett, ha nem tévedek. És ha szerény véleményem számít, talán soha nem mondták még szebben.

Rupertet látható büszkeség dagasztotta.

Odakint a nap egy felhő mögé bújt. Aransugara egy pillanat alatt elhalványult, és amikor végképp eltűnt, ismét csak négy hétköznapi ember állt egy félhomályos, poros helyiségben.

– Csodálatos – mondta Rupert. – A hely csodálatos.

Átdübörgött a színpadon, ügyetlenül ereszkedett le a keskeny lépcsőn, egyik tenyerével a falnak támaszkodva.

– Óvatosan! – mondta Nialla, és gyorsan felé lépett.

– Vissza! – csattant fel a férfi ádázul. – Magam is boldogulok!

A lány úgy torpant meg nyomban, mint akit arcul ütöttek.
– Nialla összetéveszt a gyerekével – próbálta meg Rupert tréfával elűtni.

Gyilkos tekintetéből ítélve Nialla egészen másra gondolt.

3.

— Akkor megegyeztünk! – dörgölte össze jókedvűen a kezét a plébános, mintha mi sem történt volna. – Minden rendben. Hol kezdjük? – nézett egyikről a másikra.

– Gondolom, először is kirakodunk a furgonból – mondta Rupert. – Ugye az előadásig itt hagyhatunk mindent?

– Természetesen... természetesen – mondta a lelkész. – A parókia éppen olyan biztonságos, mint a saját házuk. Csak egy kicsit még inkább.

– Akkor valakinek meg kellene néznie a furgont, mi meg szálást szeretnénk éjszakára.

– Ezt csak bízzák rám! – felelte a lelkész. – Megoldjuk, bízhatnak bennem. Most pedig gyürkőzzünk neki, és dolgozzunk! Flavia, kedvesem, jöjjön maga is! Biztosan találunk a különleges képességeinek megfelelő munkát.

Hogy az én különleges képességeimnek megfelelőt? Valahogy kételkedtem ebben – hacsak nem mérgezésről van szó, ami a kedvenc szakterületem.

Hazamenni azonban még nem akartam, ezért elővettem a jó kiscserkész mosolyomat, és Ruperttel, valamint Niallával együtt követtem a plébánost a templomkertbe.

Amikor Rupert kitárta a furgon hátsó ajtaját, először nyerhettem bepillantást egy vándorszínész életébe. Az Austin félhomályos

belseje tele volt csinosan egymásra rakott, lakkozott fiókokkal, olyan kedélyes szomszédságban sorakoztak, mint jólmenő cipész-nél a cipősdobozok, hogy minden fiók simán kihúzható legyen. A padlón a nagyobb dobozok és utazóládák álltak, mindegyiken kötélfogantyú, hogy könnyebb legyen kicibálni, és bárhová eljuttatni.

– Rupert az egész rendszert maga készítette – büszkélkedett Nialla. – A fiókokat, az összecsukható színpadot, a világítást... a spotlámpákat például régi festékesdobozokból, igaz, Rupert?

Rupert szórakozottan bólintott, és egy köteg vascsövet húzgált.

– És ez még nem minden. Ő vágta a kábeleket, készítette a díszletet, festette a hátteret, faragta a bábokat, mindent – azt kivéve, természetesen.

Egy tömött fekete bőröndre mutatott, a fogantyúja bőrből, az oldalán lyukak.

– Talán valami állat van benne?

Nialla nevetett.

– Jobb. Rupert büszkesége. Egy mágneses hangrögzítő. Amerikából küldette magának. Nem két fillérbe került, mondhatom. De így is olcsóbb, mint kibérelni a BBC zenekarát, hogy aláfestő zenét játsszon.

Rupert közben nyögve húzgálta elő a dobozokat az Austinból. A két karja, mint a kikötői daru, emelkedik, fordul... emelkedik, fordul, míg végül minden a fűben hever.

– Hadd segítsek! – mondta a lelkész, azzal megragadta egy fekete, koporsószerű láda fogantyúját, melyre fehér betűkkel azt festették: „Galigantus”, és Rupert már fogta is a másik fogantyút.

Nialla és én oda-vissza járkáltunk, vittük az apróbb darabokat, és fél óra múlva már minden ott hevert halomban a parókia színpada előtt.

– Nagyon jó! – mondta a plébános, a ruhaujját porolgatva. – Tényleg nagyon jó. A szombat megfelel? Úgy értem, az előadásra. Lássuk csak... ma csütörtök van... a közbeeső pénteken előkészülhetnek, és kerítünk valakit, aki megjavítja a furgont.

– Nekem megfelel – felelte Rupert. Nialla is bólintott, bár őt nem kérdezte senki.

– Akkor tehát szombat. Majd szólok Cynthiának, sokszorosítson szórólapokat. Holnap kirakhat néhányat az üzletekben, kiragaszthatja őket központi helyeken, Cynthia az ilyesmiben nagyon ügyes.

Cynthia Richardsonnal kapcsolatban nekem is nagyon sok szó jutott eszembe, az „ügyes”, nem szerepelt közöttük. Az „emberevő óriás” annál inkább.

Végül is a leginkább egy rágcslóóra emlékeztető arcú Cynthia kapott el egyszer, amikor az oltáron ágaskodtam lábujjhegyen, hogy mintát vegyek a középkori festett üvegablak zafirkékjéből. A zafir a kobalt nem tiszta arzénvegyülete, hevítéssel állították elő, a középkori mesterek üvegre festettek vele, én meg majd belepusztultam, hogy végre elemezhessem, a készítői vajon milyen sikerrel szabadították meg a vastól.

Cynthia megragadott, és ott helyben elfenekelt, szerintem méltatlanul használva a *Régi és mai egyházi énekek* kéznél levő példányát (alapkiadás).

– Amit tettél, Flavia, az minden, csak nem dicséretes – mondta apa, mikor beszámoltam neki a botrányos esetről. – Tönkretettél egy tökéletes Thiers-Issard homorú pengét.

Ugyanakkor el kell ismernem, Cynthia nagy szervező volt – ugyanez elmondható viszont a piramisok korbácsos építésvezetőiről is. Az bizonyos, ha három nap alatt szórólapokkal kellett teleszórni Bishop's Lacey-t egyik végétől a másikig, erre Cynthia Richardson volt a legmegfelelőbb ember.

– Na, várjunk csak! – kiáltott fel a plébános. – Támadt egy ötletem. Kíváncsi vagyok a véleményükre. Miért ne tartanánk egyből két előadást? Ugyan messze nem vagyok szakértőnek tekinthető bábelőadások ügyében – nem tudom, mi lehetséges és mi nem –, de miért ne csinálnánk egy gyerekelőadást szombat délután, estére pedig egy másikat, a felnőtt közönségnek?

Rupert nem válaszolt azonnal, csak állt, és az állát dörgölte. Még én is beláttam, hogy a dupla előadás dupla bevételt jelent.

– Nos – mondta végül –, nem lehetetlen. – Bár ugyanaz az előadás, ugye...

– Remek! – felelte a lelkész. – És mi lesz akkor ... a műsor?

– Rövid zenei darabbal indítunk – felelte Rupert. – Még új, senki nem látta, talán ez a megfelelő alkalom, hogy kipróbáljuk. Azután következik *Az égis erő bab*. Ez felnőttek és gyerekek közös kedvence. Valódi klasszikus. Örök siker.

– Nagyszerű! – válaszolt a plébános, azzal a belső zsebéből előhúzott egy összehajtogatott papírlapot és egy ceruzacsonkot, és följegyzett néhány dolgot.

– Nos, hogy szól? – kérdezte az utolsó ceruzavonás befejeztével, és elégedett arccal olvasta föl, amit leírt:

A FŐVÁROSBÓL EGYENEST HOZZÁNK!

– Remélem, megbocsátja az apró füllentést és a felkiáltójelet – fordult Niallához.

PORSON BÁBSZÍNHÁZA

(Rupert Porson vezetésével. Ahogyan a BBC műsorán láthaták.)

Műsor

I. Zenés bevezető

II. Az égisz érő bab

(Az előbbi ösbemutató, utóbbi a tapasztalatok szerint idősebbek és fiatalabbak közös kedvence.)

1950. július 22-én, szombaton, Bishop's Lacey-ben, a Szent Tankréd parókián!

Előadások: pontban délután 2-kor és este 7-kor!

– Különben csak úgy bevetődnének – tette hozzá. – Szólok Cynthiának, hogy egy zsinóron mozgatható bábut illesszen még a lap tetejére. Bámulatosan jól rajzol, nem mintha sok alkalma lenne, hogy gyakorolja a tehetségét... Istenem, azt hiszem, kicsit elkalandoztam! Jobb, ha gyorsan nekilátok a szükséges telefonoknak.

Azzal el is tűnt.

– Különös vén gúnár – jegyezte meg Rupert.

– Nagyon rendes – szúrtam közbe. – És nincs valami vidám élete.

– Ó – felelte Rupert – sejtem, hogy érti. Temetések és egyebek.

– Igen – mondtam. – Temetések és egyebek.

De inkább Cynthiára gondoltam.

– Merre van a főkapcsoló? – kérdezte váratlanul Rupert.

Egy hosszú pillanatig dermedten álltam, és nagyon ostoba képet vághattam.

– A főkapcsoló – ismételte. – Az áramforrás. Az elektromosság. Persze, miért is tudná, hol van.

Éppenséggel tudtam. Csak néhány hete történt, hogy némi erőszakkal rávettek, ácsorogjak Witty asszony mellett, és segítsék

mozgatni a világítás őskőkorszaki műszertáblájának ólomsúlyú kapcsolókarjait, míg első éves balettnövendékei a színpadon botladoztak a *Nap aranyalmái* főpróbáján. A darabban Pomona (Deirdre Skidmore hálószerű rovarjelmezben) udvarolt a vonakodó Hyasnak (a vörös képű Gerald Plunkettnek, akinek a harisnyáját egy tisztas jégeralsóból improvizálták), és egy örökkön növekvő papírmasé gyümölcscsel igyekezett elnyerni a kegyeit.

– A színpad jobb oldalán – feleltem tehát. – A fekete függöny mögött.

Rupert pislogott egyet-kettőt, metsző pillantást vetett rám, majd hátracsattogott, a keskeny színpadi följáróhoz. Néhány percen át hallottuk, ahogy magában motyog, miközben a műszertábla ajtaja és az elfordított kapcsolókarok fémesen kattognak.

– Ne is törődj vele! – súgta Nialla. – Mindig iszonyú ideges attól a pillanattól, hogy kitűzik az előadást, addig a pillanatig, míg le nem gördül a függöny. Aztán megint egészen normális ember lesz.

Míg Rupert az elektromossággal babrált, Nialla puhafa póznák bőrszíjakkal szorosan áttekert kötegeit kezdte kicsomagolni.

– A színpad – mondta. – Csapszegekkel és szárnyas csavarokkal állítható össze, Rupert maga tervezte és készítette. Vigyázz az ujjadra!

Előreléptem, hogy segítsék kibogozni a hosszabb darabokat.

– Köszönöm, de magam is boldogulok – közölte. – Több százszor végigcsináltam – tökélyre fejlesztettem. Csak egyvalamihez kell két ember, hogy megemelje: a talapzathoz.

Megfordultam, mert valami suhogott mögöttünk. A plébános állt ott, boldogtalan arcot vágva.

– Sajnos nem sok jó hírem van – mondta. – Archer asszony tudatta velem, hogy Bert valami tanfolyamon van Londonban, és

csak holnap érkezik, a Galambtanyán pedig, ahol szállást reméltem találni, nem veszik föl a telefont. Ha az asszony egyedül van otthon, gyakran nem veszi föl, és szombatonként hozza ugyan nekünk a tojást, de az már késő. Fölajánlanám a lelkészlakot, de Cynthia erőteljesen figyelmeztetett, hogy éppen festik a vendégszobákat, az ágyak az előtérbe vannak bezsúfolva, fotelek torlaszolják el a lépcsőfordulókat és így tovább. Örjítő.

– Ne bosszankodjon, plébános úr! – szólalt meg Rupert a színpadról.

Összerezentem ijedtemben, rég elfelejtettem, hogy ott van.

– Majd letáborozunk itt helyben, a templomkertben. Van egy jó sátor is a furgonban, gyapjúszőnyegekkel, erős sátorponyvával, egy kis kempingtűzhellyel és babkonzervvel reggelire. Úgy megleszünk, mint kiscicák az alomban.

– Nos – felelte a lelkész –, ha csak rajtam múlna...

– Ó! – felelte Rupert, intésre emelve az ujját. – Tudom, mire gondol: semmi cigánytábor a sírok között! Tisztelni kell a drága halottakat és a többi.

– Igen – felelte a lelkész –, ebben is van egy csipetnyi igazság, de...

– Természetesen egy szabad zugban ütnénk fel a sátrat, így nem szentségtelenítenénk meg senki emlékét. Nem először aludnánk temetőben, igaz, Nialla?

Nialla kissé elpirult, és teljes figyelemmel tanulmányozta a padlót.

– Nos, azt hiszem, akkor megegyeztünk – felelte a lelkész. – Nem sok választásunk van, igaz? Egyébként is egyetlen éjszakáról van szó. Ugyan kinek árthatnánk vele?

– Te jó ég! *Tempus fugit*, de mennyire! Ünnepelesen megígértem Cynthiának, hogy sietek haza. Tudják, korai vacsorát

készít, mint csütörtökön mindig, mert aztán próbál a kórus. Szívesen megosztanám magukkal, amink van, de...

– Ugyan, semmi szükség erre... – vágott közbe Rupert. – Egy napra már éppen elég gondot okoztunk. Egyébként, hiszi vagy sem, Nialla süti a legjobb szalonnás tojást, ami egy temetőben szabad tűzön megsüthető. Majd úgy falunk, mint a korzikai banditák, és úgy alszunk, mint a holtak.

Nialla túlságosan is finoman ült le egy felbontatlan dobozra, a mozdulatából láttam, hogy egyszerre elfáradt. A szeme alatt sötét karikák jelentek meg, olyan hirtelenséggel, ahogy a felhők takarják el a napot.

A lelkész megdörgölte az állát. – Flavia, kedvesem, remek ötletem támadt. Segítene nekünk holnap reggel? Gondolom Porson Bábszínháza hálásan fogadna egy kis segítséget. Nekem holnap a betegeket és ágyhoz kötötteket kell végiglátogatnom, a ministránsokat előkészítenem az istentiszteletre – tette hozzá. – Maga lehetne a *locum tenens*, hogy úgy mondjam. Szabad kezet adna vendégeinknek a parókián, általános helyettes lehetne, egyben mindenek.

– Örömmel – feleltem, és szinte észrevétlenül meghajoltam.

Nialla mosollyal jutalmazta. Odakint a temető végében, a nagyra nőtt fűben megkerestem Gladys névre hallgató biciklit, és a megbízható jószág pillanatokon belül már röpített is hazafelé a nap pettyezte utakon át Buckshaw-ba.